

Калатало

Ірина Жиленко

Туки-таки... По кімнаті
ходять ходики окаті.
Туки-таки, туки-так —
біга стрілка золота.

В тій хатинці із металу
проживає Калатало,
і товчеться, і кахика —
туки-таки, туки-тики.
І сказала Киця: — Няв!
Я не витерплю ні дня.
Утечу я на край світу.
В коридорі буду жити! —
Навіть Лампа прошептала:
— Майте совість, Калатало! —
І сказав Буфет поважний:
— Ви до інших неухажний!
Відпочиньте!
Сядьте!
Станьте!
Хоч на хвилю!
Хоч на мить! —

І зітхає Калатало:
— Вам мене не зрозуміть...
Туки-таки!.. Для людей
я вистукую години.
Я кажу їм: — Час іде.
Не забудь про це, людино!
Час минає, час мина.
Поспішай! Потрібно встигнуть
за життя усе пізнати,
всі шляхи, ремесла, книги,
і природу, і людей...
Не марнуй хвилини безцінних!
Час минає, час іде
невмолимо, безупинно...

Мій школярику, спіши!
Вчись у тата, вчись у мами.
Треба встигнуть залишить
по собі хорошу пам'ять.
Добру славу,
добрий слід,
добре діло на землі! —
Стрілка бігає по колу.
Туки-таки! Вже пора...
Туки-таки! Час до школи!
І — ні пуха ні пера...